

Лепоетичне вести о поезији у Енглеској и у Америци. — Кратко речено: не прају се књиге па сама не читају се песме, не купују се ни часописи у којима се обилније штампају песме. ~~Джеси~~ У Америци резултати лискусије свештени су у ~~Часопису поезије~~ часопису Поезија. У Енглеској, угледни јакији песник Сесил ~~Джеси~~ Уис написао је, после лискусије, занимљив ~~документ~~ чланак у Спектатору. Уредник ~~је~~ одабране редигованога часописа Харизент / Харизент, / који часопис има сада на годину дана едмаре "надети се да спава не је умре" — издаје уредник Сирија Конели, и Конели је објавио неко текстове у којима је поезијом, поетима и њиховим читвенима. Деј Уис говори о промени у духовном књижевству читача. За време рата превожане је ол хиљаду и три хиљаде примерака стихова, сада илу ~~и~~ стотине је три стотине примерака, и снага икада пет стотина. Деј Уис упоре прстем у кашти у основи мавничке: издаје има више од сто година како су издавачи у старим петреним песницима, говори су и ~~штетом~~ ако верују у човека. Сада жеши та се хобре и нагубиле. Требао си издавачима гарантевати поситилен рачун; предложео је Уметнички Савет у Лондону побрине о томе, и мисли да си савет ох је издавачи фунета затврдома бар десет издавача песама. Рукопис, наређен, правио иде издавачу и тек ако је издавач задовољен свим стандардом даје, да пређе у руке жирија који има да одлучи о овој гарантији, издаје памћи, тако да не си могле даји да мешавије храбре у литературу. Све те предложење Деј Уис ће превозну меру, док се склоности не пепреле, нарочите макар трошкови ако издавача не спадну, а издаје на поиздавачке радионице ће престану, и престане даешавати да због неке збирчице песама чеке на памез ужко мака и вадеје није и боље, а мака у сваком случају иже компријативно.

Америчани су дискутирали о страшном притиску који тежи на чланничима и песничима, о притиску тајкоузијенога book seller. Јакији га која насе рекорд са бројем превзетих примерака и јавних издања. Америчани кое званични инглизима што имају макар издавачких трошкова, не издаваје иако није. Књижеви су оваки одговори, на уста баш једнога тајког мањег издавачког превузета: Ђесте, ик сме се у ратном штабу теко скучили да бисмо са пет стотина превзетих примерака поезије могли нествавити раз

нисмо предвидеали пет стотина примерака ни се издавају енглеских стихова, ни се издавају песама једног врата угледног француског песника ~~жан~~ несвестег века. — Сирој Конеки пише ~~ко~~ тенденцијама уређивачке часописе и с оставима песника према часописима, од којих између остаклог, / највећи је Деј Луис / траја ~~ко~~ генерар у додатку, што часопис врата често не може да учини. Смо Деј Луис и Вистон Оли — представљају континуитет који десет година сарађује у Херизенту. У овом броју, / по следњем / пре спавања / вели Конеки, имамо на три ~~енглеса~~ једног Мексикана, једног Италијана, једног Румуна, једног Америчанина, и једног Француза. За исти тај број оставили смо пет песника Енглеза. Двејдина нису никада објавили, један је објавио да сме што уради да је Америчком часопису, један је баш тих жена зарекао да ће десет година неће објављивати поезију. Смо један од петорице, Деј Луис је један.

Што се тиче читавачке публике — којај је тако очајна по интересу за поезију, то су разни мисли. Деј Луис каже да је он лично скептик у ствари покушаја да се стимулација ствари шире интересовање за поезију. Поезија је јака с културом младине и име нешто и неприродно и узвучујуће у покушају да се преобрати у културу већине. Он с друге стране тврди да је та младине много већа и много одушевљенија и што се обично рачуна. Доказе статистичке бројне о томе колико много света слуша поетске решитеље; колико су огремане много ступајуће на Радију слуша популарнију поезију; и појетак да она сте хиљада слушају слушају поезију у такозваном Трећем програму Бенгалскога Радија, програму са високим стапањем у смислу интелектуалном и естетском. Свуди се овај ствар да ће ~~изјестити~~ без науче: Зада овда тих стихова слушајући Трећега програма не купују књиге стихова. Но требе чинити да их почну куповати. Ми бисмо се усудили да ту уметнамо једно своје ~~изјештење~~ минијатуру. Слушајући Трећега програма те су љути који не једну свеску песама треба да купе десет круглих књига приче, роман, менаграфија, есеј, историја, философија, мемоари, и овај отсецају оних према остатку ствари као ~~ко~~ 1:10, а отсецају укупните из првог раздјела који је познат. Америка је сваје стране чуди се и љути: ~~ко~~ уједицесет милиона млађег света који у земљи има, ~~ко~~ због нема неколико хиљада који веће да читају песаме. У Сједињеним државама има неколико хиљада библиотека има скоро толико количина и универзитета, а издавачи

КАДАХ немају коме да прекazu пет статије примерака његове поезије. Тих пет статија читајемо, или не постоје, или не умемо да их да хоћемо. Деј Џус прихвате ствар на теме места, и пита се он: Да ли би што мрежаха „Уружење за поезију“? Шта је то што у школама не маје како десет децет промената ћека издају у жијети, а према поезији су или разнокашни, или чак и непријатељски расподељени. Када кућардитељ читају лепи гласне поезије... Ту сад преузиме ствар један америчаник, па амерички пита: Шта је са агенцијама стихова? други Америчаник је прихвате и он па амерички: Коме пасхати агенце поштом, и у који часопис постати агенсу? Као издавања књигу в књижама, ми знајемо и који часопис те чека и који пријатни људи. Требаје да је примеру едгаријача коме да има и хрупине које ће бити едгаријачи поезија. — Сирит Конеки, такавко има други стих. У једном од брађевана свога часописа писао је ово: Ми данас преказивамо у свет не-уметности, Срвнимо, рејимо свет који је путајући нетиком брађевима у ходаке земље: путник је посматрава захваљује сунца, поне сабем сабране дела некога писца, узимају у рукама, хватајуши вишега реда; срвнимо тај свет са светом који је путају још увек блажег естетском жељезничким мезанизмом, па вида са светом који прате путање, ком-
плектнонерес плетно наредијаната. Тако егзистенција јакенскога путника. Он је поне некога христића осигуравају од компаније ви-она, јако спаковане у чеке, фан и кутију од картана, један примерак највише за случај да пижука за спаковање не подједствује. Тај путник који не гледа, не види, не чита то је симбол наше публике. Поезија у таквој цивилизацији, може сасвим престати да постоји. Све је још маји број професера имати ухе које су потребне за суптилна поезија. Имаје да се извикнемо на публику која је и сумишљања и сумишља неста-
жених да би читала лотре да се осећање вредности у њој не пробуди... Један јакенес или јакенес или два данас истакнуте песнике—не треба пред њима да забара-
вимо да су их годинама бахне занемариви; такође да не заборавимо млађе пес-
нике, који, уза свој талент, сиратују и лиричке, зато што њихово музике не
може да успре да ушију искром затиснутих од љубести амерички скраћени тек-
стови поучне и чете китерватуре, од гласноговорника до верктова по би-
оскима....

Сад да се смешимо ми, туђи, али ревијски чланци читавши и Деј Џус и Одана и Конекија, да ли није сваки један сваких песника нека крициша те им се

песме не читају.² Наравно, оне што замешају поезију на западу чини јошта тешко разумљивом, те је ~~МакБлек~~^{Кроф} као разних песника врло различите ликовирале. Више мење или вишега ити често ии прсте не знаете шта се с њема као с читавим деша, и да ти треба да имате еметијски хожњај, или интелектуалну визију, или се јој, или ниједно.² Акузије су дајене; културни операт ~~пенског~~ тешка батерија скакави их некако у ив античког ~~историје~~ средњовековне и модерне врло смели. Мнаго је термина из философије, који су још прерадени у поетске пријеве и глаголе, и т.д. Читачи и онај из Трећега програма умери се да таква поезије понизи га таква поезија као незнаници, или туп субјект да схвата еметијске и интелектуалне. Такле се читачи најути, па и свети — престати читати и куповати! Нише нам не-јадије један ~~Биглес~~ млађи човек: „Да зрага, ако песник не може у мене да крене мешту, значи да је нема ни он.“

Се ~~МакБлек~~^{МакБлек} је доста занимљиво чути као нас, где, мислим, ствари сте-је доста друкчије, и бидеј. Али, бејим се, макБлек као наших песника понекад нема много виталности. Решити смо ~~МакБлек~~ да овде јаме пренео из шпанскога једине кир-ске песме Мексиканца Октавија Паса / Octavio Paz / ~~МакБлек~~ Песма је штампа-на у оригиналку и преведу на енглески у часопису Сирија Конакија, а ми у сајме преводу, дали смо поправку на језику нетачност превала у трећој строфици. Песма гласи:

Две тела, чело у чело,
понекад су две тежасе,
а нећ снажан.

Две ~~Челе~~^{Челе} чело у чело,
понекад су две камене,
а нећ пустите.

Две ~~Челе~~^{Челе} чело у чело, ~~понекад~~ су
понекад су две корена,
а нећ сплетено.

Две ~~Челе~~^{Челе} чело у чело!
понекад су две ноже,
а нећ саза.

Две ~~Челе~~^{Челе} чело у чело —
две звезде што падају
у неба празно.

Или нашим песничима не нудимо тему, него образу, разраху, то је првак чирика, те је да насковају, то је казико ~~стремитостима~~ стрефине технике степена сту-дије, уметничких знања и умења. Чашак жене, нећ — која драматичка ~~прематична~~

прервав матица — пет стрефиле, пет чинова — в јх ератицизма уважено, а јх ~~занемаре~~
занемаре израза за једну вечну загонетку и трагичну игру у животу човековим
трагом.

Симон Симон